

יא. שכשנכנסו יונים להילך טמאו כל השמנים שבהיכל. יחש ישראל אל אוּהָעַ, חכמתם מנהיגיהם וنمיסותיהם, כבר פרשו חז"ל הפרש שבין הקובלנא של "וכmeshפתי הגויים אשר סכיבותיכם עשitem"² לאוֹתָהָ שֶׁל "וכmeshפתי הגויים אשר סכיבותיכם לא עשitem"³, כמתוקנים שבhem לא עשitem כמקולקלים שבhem עשitem. אמן העשה מתוקנים שבhem גם היא צריכה שמירה יתרה שלא ימשכו אחריהם לעשות ג'כ' כנימוסים המקולקלים. והיסוד הנאמן להנאה בזה הוא, שישראל צריך לשומר את רוחו וללבבו מכל משמר, אם לפעמים יראה דבר טוב, הנאה ישירה ותקון ישובו של עולם בעמים ויקחם להבאים לנבול, יראה שלא רוח העמים בכללו יכנס לתוך חייו הפנימיים, כי בהכנס רוח העמים לתוכו חייהם שלישראל אז אין מעזר ואין מעמד. אז כבר נחדך רוח ישראל ממוקמו ועל כסאו ישב זר, כי"א רוח ישראל צריך שייהי איתנו וקובע לבב. התורה והמצוה וכל המדות הקדושות שנושאותו לה, צרכות שהחי חסן ומעוז של ישראל. ומצד החיצוני והטפל שבחיהם, מצד צורך השעה וישוב העולם, פנעה לפעמים לקחת מכל דבר טוב שימצא אצל הגויים אשר סכיבותיו. וכי"ז שרוחו בקרבו איתנו ונאמן לשם ד' אלהי ישראל ותורתו, הדבר איינו מצויר כאילו הגויים נכנים אל גבולי וונגעים בנחלתו, כי"א הוא יבא לקחת מאתם, או מהה יביאו לו את הדורש לו לקבל מהם, ייפיתו של יפת באלהי שם⁴. אבל כאשר רוח יון פרץ להכנס בתוך עומק קדושתך של ישראל, לעשות צביון חדש על הרוח הישראלית, ותשוקות חדשנות בפניםיו החיים הישראלים ע"פ המדה היוונית, כיון שנכנסו להיכל, טמאו כל השמנים שבהיכל, לא פסלו רק את עצמן של אותן הדיעות והתכוונות שנפגמו ע"י המגע עם התרבות היוונית ההוללת, כי"א הדבר פעל על כל המערכת של הדעות והmundot המעשיות והتورות, לתן בהם טעם לפגם, להורידם מקדושתם ולמנוע פעולתם הטובה והקדושה על שם ד'. ולמען היי לנו עמוד זה יסוד להורותנו את הדרך בಗלותנו ופיורנו בין העמים באיזה אופן נתיחס אליהם לחכמתם ומנהיגיהם, להשמר שלא יכנסו אותם הדברים הנקלטים מאיר ארץ העמים בפנים חיינו המקודש בקדושת שם ד' יתברך הנקרה עליינו, לבלי נתפהה לאמה, כי אם הווים הור יגע רק חלק קטן מהධילות והתכוונות שע"פ התורה, כי רק חלק זה הנראה לעינינו שמתהלך אנו קובעים, ואף שגם מצד חלק אחד מהמדת חיינו ואור תורהנו שמתהלך ע"י מגע זר, די הוא להבדל ולהתרחק ולשמור מכל לשמור את אורחות החיים האמיתיים. אבל חלושי הדיעות יתנחמו כי יחיו בנותה, ועוד המן רב של תורותאמת וחקי חיים

ביעקב"⁴. ע"כ בעצת ההייא, בעת המהומה והמבוססת, אשן החיים היוננים נפתחטו בארץ ישראל למכביר, ונשארו האמונה הפנימית השוכנת עמוק בכל היישרלוי, היל בדוגמהו, פר' שמן קפון המונה בחותמו של בה"ג, שאו יטמאו זרים. אבל היכול להתמיד אוור ביהות סדרי הוהלכים במרוצת זמן ההווה, בלתי נמשכים אחריו ולפשטו, לעשותו ידוע ומובן ומוחש בלבד. פר' השמן קין ואין בו כ"א להדליק יום אחד, שעה אחת, שעת התה [שבה] ירומ האדם משפלות החיים, ע"י אור הפנימי שי האמונה בשם ד' אלהי עולם, ומחר ישוב לרdez באין לו חיים קיימים בכל מעשייו בדרךה של תורה. אמן נעשה עמו בעבר שמו הגדול, הנה יספיק זה הפק הקטן להדליק שמנה ימים, הרומים על הארכת הזמן עד עברו כל תקופת ובא תקופת העמיד הנדרה בקדוש, שהארץ מלא "דעה ככמים לים מכסיט".⁵

ת השמנאי ונצחום, בדקנו ולא מצאו שכון שהיה מונח בחותמו של כה"ג, הדליק יום אחד, ונעשה בו נס וחדרlico טומאה השמנים, השחתת המודות והודיעות, למסبة התגברות היונים ושלטונם, היא הנוגעת עד נפש האומה. זאת היא אמןם ג', שם הדיעות המסתעפות מן עומק יסוד יתפרק ואמנתו, נפגמו מתרגת עול' יונית, הכללי שבעם ד' הוכן להורות חוקי ד' פועל תוכן של חיים קדושים וטהורים למען מלכת כהנים וגוי קדוש. התשובה: חיים ולדעת התורה וללכת בדרכיה, היא של אדם מישראל. וכבר ביארנו, בע"ה בתעודת בעליהם, שהוא בא לעורר את יסוד הכהונה של כל אדם מישראל. והנה הכהונה בכללה חיים ועל כל מרחב הדעה הטהורה, גם היא תחולל מכחה של יון. אבל עוד יותר עמוקה הייתה הכהונה היהודית, שם גנוו הקשר הפנימי של רוחם של כל האומה, עם האמונה להיל ישראל, והרצון החזק והגעץ שלא מהאמונה בכללה. זהו העולם הפנימי בתורת הכהן הגדול הנכנס לפני שביום הקדוש המובליל מכל עסקי החיים הקטן שמנוח בחותמו של כה"ג, לא יוכל זור מכך יישראל קישורם הפנימי העמוק והאהבה ונהרhot לא ישתפוה".² אמן כאשר יאשר את כהنه, במה זה תוכל עמוד, כיון שהוא את הכהן, במקומו בלב תהיה גנווה ועל לקחו להם דרך אחרית שלא ע"פ היסוד של לא תוכל חילילה שאירית הפליטה להכבותם ימים המזרים המזכירים עליה ומונעים את אפס עצים תכבה אש".³ אבל זה הכהן האור הגנוו, שאע"פ שימצא לפניו דרכו, דיעות המפתחות העמודות מגנד לו, בעלי הדיעות שהם בוזה הוהלכים בדרך בפנימיות היוטר עמודה שבונפשים. והנה לוחיו עם זו בחר, לו. והגיצוץ הקטע